

ILJA LEONARD PFEIJFFER

IDYLLEN
NIEUWE POËZIE

EXCERPT

Idylle #26 [pp 89-91]

Translated from Dutch by Michele Hutchison

De Arbeiderspers, Amsterdam, 2016

www.singeluitgeverijen.nl

Ik hang de druiven op. Ik giet de wijn erin.
 Voorzichtig één voor één vul ik ze met hun zin
 die in de grond zal zingen waar ze in verdwijnen.
 Ik plak het vlees aaneen tot dieren weer verschijnen
 die loeiend uit het slachthuis naar de weide snellen,
 waar zij steeds aaibaarder, steeds strakker in hun vellen,
 de boterbloemen planten met hun gulle monden
 en leven voor het stelpen van hun moeders wonden.
 Met planken richt ik bomen op. Hun kruin zal ruisen
 van vers ontbraden vogels die daar zingend druisen
 om terug te kruipen in een rond en glimmend ei.
 Ik repareer het venster met een zware kei,
 bouw steden uit ruïnes met een paar kanonnen
 die projectielen slikken met hun loop. Ontgonnen
 gebieden maak ik onontgonnen. Verre landen
 zie ik verlaten worden op hun blanke stranden
 door reizigers die kruisen uit de aarde trekken
 en op galjoenen achterwaarts voorgoed vertrekken,
 gezogen door de wind, gebrand om te vergeten,
 waardoor de wereld groeit met almaar minder weten.

En elke nacht ontwaak ik dronken van plezier
 wanneer de feesten zijn waar wijn ontstaat en bier
 uit gulle kelen die steeds helderder gaan praten
 totdat ik in het middaglicht door volle straten

So I'll hang up the grapes, pour in the wine. With care
 I'll fill them one by one with senses that they bare,
 which sing under the soil where they will disappear.
 I'll stick the flesh back on until the beasts appear
 again that lowing rush from abattoir to field
 where they'll be healed and ever tauter be revealed
 to plant the buttercups with their unstinted kiss
 and live but to restore to mothers what they miss.
 I shall use planks to put up trees. Their crown will sigh
 with fresh deroasted birds on singing boughs whereby
 they will creep back into their eggs so round and white.
 I'll mend the broken windows using rocks to smite,
 turn ruins into cities shooting cannonballs
 while barrels swallow bullets from the city walls
 and I'll un-mine the mines. The far-off foreign realms
 will be forlorn on beaches spotted from the helms
 of ships of men who pull their crosses from the ground
 and backwards sail on galleons ever homeward bound,
 while sucked along by the wind, desiring to forget,
 they make the world by knowing less much bigger yet.

And every night I wake up punch drunk with pleasure
 at parties where now wine is produced at leisure
 and beer gushes from throats and words become clear
 until I walk through busy streets in the midday sear

met knipperende ogen naar mijn huis toe loop
en brak en misselijk ga slapen in de hoop
dat gisteren opnieuw een mooie dag zal zijn
voor vrolijk braken van miljoenen liters wijn.
Ik ben bevoorrecht. Dat besef ik heel erg goed.
Waar mensen moeten, is er weinig dat ik moet.
Ze stoppen drollen terug in baby's. Elke dag
gaan zij verplicht naar winkels om een groot bedrag
aan euro's af te halen. En er zijn geen banen
om al dat geld aan uit te geven. Onderdanen
van de productiemaatschappij zijn zij. Maar blij
ben ik dat ik mijn passie volgen kan en vrij
ben om mijn eigen poëzie met wit te schrijven,
met een vasthoudendheid die zeker zal beklijven
nauwkeurig over alle zwarte letters heen
totdat er niets meer staat, geen twijfels meer en geen
verdriet. Hondsmoeilijk is het. Soms doe ik niet meer
dan zes of zeven regels op een dag. Ik leer
om te doseren. Af en toe lukt het heel goed.
Dan straalt het ongeschonden wit mij tegemoet
als blanke pagina waar alles kan gebeuren.
En zo precies, mijn lief, tracht ik je zoete geuren
te snuiten uit mijn neus, je handen terug te draaien
die als een koorts nog altijd op mijn slapen laaien.
Zoals ik vruchten maak uit stukgekookte borden
en traag stroomopwaarts drijven de barbaarse horden,
zoals ik liederen met toetsen kan verstommen
en schitterende steden bouw met zware bommen,
zo wou ik dat ik jou pas morgen had ontmoet
en alles wat ooit fout ging, ging dan zeker goed.

my eyes blinking awake as I go home without moping
where, broke and queasy, I go to sleep hoping
that yesterday's yesterday will be yet again fine
another fine day for spewing up litres of wine
I am highly privileged, I am very much aware,
So little to do all day, while other people bear
the burden of putting the shit back in babies,
they are forced to go to the shops and fetch crazy
amounts of fresh-minted cash. There aren't enough jobs
to spend that money on. They are the underdogs
of the productive society. But as for me, I am content
I can pursue my passions, rewrite and re-invent
poetry the whole day long, a black not white obsession
with a dedication sure to leave a lasting impression
carefully going over those printed letters one by one
until there's nothing left and everything has gone,
no doubt, no sorrow. It's a pig. Sometimes I do less
than six or seven lines a day. I learn to avoid excess,
From time to time, I manage to my satisfaction.
But then the virgin white rises up into action,
A blank page on which anything can fall short,
And it's just the same, my love, as trying to snort
your sweet smells out of my nose, and dismiss now
your hands that rest like a fever on my brow
the way I make fruit from overcooked dishes
and barbarian hordes drift upstream with the fishes.
It's like the way I can silence songs with keys
and build beautiful cities from heavy trees,
just like I believe if only I'd met you tomorrow night.
everything that has gone wrong, would go right.